

DANYI MAGDOLNA

Józan esti tervek egy meddő órán

*Magam vagyok, nagyon. Nem tudom, szoktál-e
gondolni erre? – Rámesteledett ma is, ám
messze még az éjszaka, van még időm, hogy
felkészüljek rá. – Elhatároztam, lázas
polip-karjait türelmesen és szelíden, újra
és újra, lefejtem majd testemről. Ha kell,
hajnalig birkózom majd veled, de nem fogok
többé elmerülni a vágy izzó bugyraiban. –
A parázsló sötétben nem fogom többé felidézni
a hangod, mondataid. Alakod. – Mert priccsé
változott miattad az ágyam, s pribékek
ólálkodnak a házunk körül. Dorisz kutyánk
hűségesen ugatja őket, mire én még inkább
félek. Néha annyira félek, hogy fel kell kelnem. Ülök a
lámpafényben, szívom, ki tudja
hanyadik cigarettám, s várom, jöjjön, aminek
jönnie kell. – Nos, ennek vége lesz. Mélyen
magamba rejtelek; majd találok számodra magamban
egy biztonságos rejteket. – Hozzáférhetetlenné
teszlek a magam számára is. – Így talán
elviselhetőbb lesz, hogy nem lehetek Veled,
nem lehetsz velem. Így talán elviselhetőbb
lesz a remény. – Napközben szép szerelmes
verseket fogok majd írni, ha sikerül. –
Nem rólad és rólam; magáról a szerelemről.
A csodás szerelemről, amiről majdnem lemondtam
már, s most ismerni szeretném. – Ha hiába
várnálak, így is iszonyú lesz. Ha hiába várnálak,
az a halálom lesz, de én nem veszem majd észre.*

Palics, 1996. január